

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1506/2554

นางสมสวย อ่อนน้อมโจทก์ นางสุมาลีหรือธนพน โพธิ์โสภณจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.ร.ฎ.กร มาตรา 118, ป.วิ.พ. มาตรา 248, ป.วิ.พ. มาตรา 249

ย่อ / หลักกฎหมาย

ป.ร.ฎ.กร มาตรา 118 บัญญัติเพียงว่า ตราสารใดไม่ปิดแสดงฉบับบริบูรณ์จะใช้ต้นฉบับ คู่ฉบับ คู่ฉีก หรือสำเนาตราสารนั้นเป็นพยานหลักฐานในคดีแพ่งไม่ได้เท่านั้น ไม่ได้บังคับถึงเวลาที่ปิด ดังนั้น แม้สำเนาสัญญากู้ยืมเงินซึ่งเป็นฉบับภาพถ่ายที่โจทก์แนบมาเป็นเอกสารท้ายคำฟ้องจะไม่ปรากฏการปิดแสดง แต่เมื่อต้นฉบับสัญญากู้ยืมเงินที่โจทก์นำสืบในชั้นพิจารณาได้ปิดแสดงครบถ้วน บริบูรณ์มาก่อนแล้วขณะโจทก์อ้างส่งเป็นพยานต่อศาล จึงยอมใช้เป็นพยานหลักฐานได้ ทั้งนี้ โดยโจทก์ไม่จำเป็นต้องได้รับอนุญาตจากศาลให้ปิดแสดงอีก เพราะมิใช่เป็นกรณีขออนุญาตปิดแสดง ภายหลังอ้างส่งเอกสารเป็นพยานโดยเอกสารนั้นยังไม่ได้ปิดแสดง ที่ศาลล่างทั้งสองรับฟังสัญญา กู้ยืมเงินเป็นพยานหลักฐานจึงไม่เป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงินจำนวน 52,500 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ของต้นเงิน 30,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การ ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระเงินจำนวน 30,000 บาท พร้อมดอกเบี้ย อัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันที่ 22 พฤศจิกายน 2538 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ดอกเบี้ย คำนวณถึงวันฟ้องต้องไม่เกิน 22,500 บาท กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนด ค่าทนายความ 1,000 บาท จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืน ให้จำเลยใช้ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์แทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความให้ 1,000 บาท จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีนี้จำนวนทุนทรัพย์ที่พิพาทกันชั้นฎีกาไม่เกินสองแสนบาท ต้องห้ามมิให้ คู่ความฎีกาในข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 248 วรรคหนึ่ง ที่ จำเลยฎีกาประการแรกว่าสัญญากู้ยืมเงินเป็นเอกสารปลอมนั้น เนื้อหาตามฎีกาเป็นการโต้แย้ง ดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ภาค 2 จึงเป็นฎีกาในข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้ ฎีกาตามบทกฎหมายดังกล่าว ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลยในข้อนี้เป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่ รับวินิจฉัย คงมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยเพียงว่า ที่ศาลล่างทั้งสองรับฟังสัญญากู้ยืมเงิน เป็นพยานหลักฐาน เป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมายหรือไม่ ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับ ความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้มิได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลล่างทั้งสอง จำเลยก็มี สิทธิยกขึ้นอ้างในชั้นฎีกาได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคสอง เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายร.ฎ.กร มาตรา 118 บัญญัติเพียงว่า ตราสารใดไม่ปิดแสดงฉบับ บริบูรณ์จะใช้ต้นฉบับ คู่ฉบับ คู่ฉีก หรือสำเนาตราสารนั้นเป็นพยานหลักฐานใดคดีแพ่งไม่ได้เท่านั้น ไม่ได้บังคับถึงเวลาที่ปิด ดังนั้น แม้สำเนาสัญญากู้ยืมเงินซึ่งเป็นฉบับภาพถ่ายที่โจทก์แนบมาเป็น เอกสารท้ายคำฟ้องจะไม่ปรากฏการปิดแสดง แต่เมื่อต้นฉบับสัญญากู้ยืมเงินที่โจทก์นำสืบในชั้น พิจารณาได้ปิดแสดงครบถ้วนบริบูรณ์มาก่อนแล้วขณะโจทก์อ้างส่งเป็นพยานต่อศาล จึงยอมใช้เป็น พยานหลักฐานได้ ทั้งนี้ โดยโจทก์ไม่จำเป็นต้องได้รับอนุญาตจากศาลให้ปิดแสดงอีกดังที่จำเลย

ฎีกา เพราะมิใช่เป็นกรณีขออนุญาตปิดแสดมภ์ภายหลังอ้างส่งเอกสารเป็นพยานโดยเอกสารนั้นยังไม่ได้ปิดแสดมภ์ ที่ศาลล่างทั้งสองรับฟังสัญญากู้ยืมเงินเป็นพยานหลักฐานจึงไม่เป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน ให้จำเลยใช้ค่าทนายความชั้นฎีกา 1,000 บาท แทนโจทก์

องค์คณะ

วีระชาติ เอี่ยมประไพ · อาวุธ ปั่นปรีชา · สมชาย พันธุมะโอภาส

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1506/2554>